

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

De æqualitate fidei, spei & charitatis & operis. E

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

incarnationis habuerit, cum dictum est ei per angelum, *Acceptæ sunt eleemosynæ tuæ, & exauditæ sunt orationes tuæ?* Si n. fidem incarnationis non habebat, tunc ergo sine fide incarnationis erat ei iustitia: quia de illo scriptum est, quod iustus erat & timebat Deum. Si vero fidem incarnationis habebat, ad quid ergo missus est ad eum Petrus? Sane dici potest, eum sicut fidem unitatis, ita & incarnationis habuisse de reuelatione, sed incarnatum iam esse Dei filium ignorasse: & ideo missus est ad eum Petrus, ut iam natum Dei filium ei annuntiaret, & sacramentum regenerationis ei conferret. Habebat ergo fidem incarnationis, sed an facta, vel futura esset non nouerat, & ita per fidem venit ad opera, & per opera amplius solidatus est in fide. Per fidem n. ut ait Greg. venit ad opera. Cornelius etiam per fidem venit ad opera, Deum enim unum credebat, sed filium eius nesciebat incarnatum. Per fidem placuerunt Deo opera eius. Sine fide enim impossibile est aliquem placere Deo. August. vero dicit Cornelio dictum esse per angelum. *Acceptæ sunt eleemosynæ tuæ, & orationes tuæ antequam in Christum crederet: nec tamen sine aliqua fide donabat & orabat.* Nam quomodo inuocabat, in quem non credebat? Sed si posset sine fide Christi esse salus, non ad eum mitteretur architectus Ecclesie Petrus. Attende quid ait, sine fide Christi non posse esse salutem: & tamen Cornelium exauditum antequam crederet in Christum. Quod ita potest intelligi, scilicet, antequam sciret Christum incarnatum, in quem credebat in mysterio.

De equalitate fidei, spei, charitatis, & operis, quæ secundum aliquid sunt equalia.

Illud etiam non est prætermittendum, quod fides, spes, charitas, & operatio secundum aliquid equalia, sunt in presenti. Vnde Greg. Fidem, spem, charitatem, atque operationem dum in hac vita viuimus,

Actuum 10. c

Ibidem.

Gre. hom. 19.

ad illud

Ezech. 40.

Septem ve-

ro graduum

erat ascen-

sus eius li. 2.

Aug. li. 1. de

grad. cap. 7.

ad princip.

Tom. 7.

Ad Ro. 10. c

E

G. eg. ho. 22.

li. 3. ad illud

Ezech. 40.

& mensus

est atrium.

Ibidem paulo inferioris.

Ibidem paulo superioris.

1. Cor. 13. c.

*1. Tim. 1. a
Lib. de Doc.
Christ, 1.
cap. 40. in
principio.*

æquales sibi esse apud nos inuenimus: quia quantum credimus, tantum amamus: & quantum amamus, tantum de spe præsumimus. Quisq; enim fidelis tantum credit, quantum sperat, & amat: tantum operatur, quantum credit, & amat, & sperat. Sed ramentum maior spe & fide charitas dicitur, quia cum ad Dei speciem peruenitur, spes & fides transit, sed charitas permanet: & quia charitas mater est omnium virtutum, quæ non ideo post fidem & spem ponitur, quod ex eis oriatur, sed post illa remanebit aucta. Charitas enim nunquam excidit. Præmissa autem æqualitas proprie secundum interiorum actuum intentionem consideranda est. Hinc vero quod hic & superius dictum est, scilicet, quod charitas non est ex fide & spe, sed è conuerso, videtur obuiare, quod ait Apostolus. Finis præcepti est charitas de corde puro, & conscientia bona & fide non ficta. Quod exponens Aug. Cor. accepit pro intellectu, & conscientiam pro spe. Qualis inquit charitas est finis præcepti procedens de corde puro, id est de puro intellectu, ut nihil nisi Deus diligatur, & conscientia, i. de spe bona, & fide non ficta, i. simulata, Non ergo charitas fidem & spem, sed fides & spes charitatem præcedere videntur. Hoc ergo ea ratione traditum intelligitur, non quod fides & spes causa vel tempore charitatem omnium bonorum matrem præcedat: sed quia charitas sine illis in aliquo esse non potest, sed illa sine charitate possunt esse: quamuis non sit p̄a fides vel spes sine charitate. Ideo ergo ex fide & spe procedere dicitur charitas, quia nulli prouenit sine istis.

DE SPE, QUID SIT.

DISTINCT. XXVI.

De spe.

Est autem spes virtus, qua spiritualia & æterna bona sperantur, id est, cum fiducia expectantur. Est enim spes certa expectatio futuræ beatitudinis, veniens ex Dei gratia & meritis præcedentibus.